

LA VIDA CRISTIANA

Dissabte 23 de desembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 14-16.

PER MEMORITZAR:

“Però tu, per què censures el teu germà? Per què t'en rius? Tots hem de comparèixer davant el tribunal de Déu” (Romans 14:10).

Ara estem a l'última part del nostre estudi de Romans, el llibre del qual va néixer la Reforma protestant, el llibre que més que qualsevol altre ha de mostrar-nos per què som protestants i *per què hem de seguir sent-ho*. Com a protestants, i especialment com a adventistes del setè dia, ens basem en el principi de *Sola Scriptura*, la Bíblia com l'única regla de fe. I és amb la Bíblia que vam aprendre la mateixa veritat que va fer que el nostre precursor espiritual, fa segles, se separés de Roma: la gran veritat de la salvació per la fe, una veritat que s'expressa amb molt poder a l'Epístola de Pau als romans.

Potser tot això pugui resumir en la pregunta del carceller pagà: “Senyors, què haig de fer per salvar-me?” (Fets 16:30). A Romans trobem la resposta a aquesta pregunta, i la resposta no era la que donava l'església en l'època de Luter. Per tant es va iniciar la Reforma, i aquí ens trobem avui.

En aquesta última secció, Pau es refereix a altres temes, potser no tan importants pel seu tema principal, però prou com per incloure'ls en la carta. Per tant, per a nosaltres, també són les Sagrades Escripures.

Com va acabar Pau aquesta carta, què va escriure i quines veritats hi ha per a nosaltres, els hereus no només de Pau, sinó també dels nostres precursors protestants?

FEBLE EN LA FE

A Romans 14:1 al 3, l'assumpte es refereix al consum de carns que podrien haver estat sacrificades als ídols. El concili de Jerusalem (Fets 15) va dictaminar que els conversos gentils havien d'abstenir-se de menjar aquests aliments. Però sempre estava l'interrogant de si les carns que es venien als mercats públics provenien d'animals sacrificats als ídols (*veure* 1 Corintis 10:25). A alguns cristians això no els importava gaire; per a altres, en canvi, si existia cap mena de dubte, optaven per menjar verdures. El tema no té res a veure amb la qüestió del vegetarianisme i la vida saludable. Pau tampoc s'insinua en aquest passatge que la distinció entre carns netes i immundes s'hagi abolit. Aquest no és el tema en qüestió. Si la frase: “uns creuen que poden de menjar de tot” (Romans 14: 2) s'interpretés com que ara es pot menjar qualsevol animal, net o impur, no estaria ben aplicada. Una comparació amb altres passatges del Nou Testament es pronunciaria en contra d'aquest ús.

Mentrestant, “rebre” al feble en la fe implicava atorgar la seva plena condició de membre i d'estatus social. No calia discutir amb la persona, sinó respectar-li* el dret d'opinió.

Quin principi hauríem d'aprendre, llavors, de Romans 14:1 al 3?

També és important reconèixer que, a Romans 14:3, Pau no parla negativament del “feble en la fe” (Romans 14:1, *SBT*)#. Tampoc li dona consells a aquesta persona sobre com arribar a ser fort. Pel que a Déu concerneix, l'escrupolós cristià (aparentment els seus germans cristians el qualifiquen com excessivament escrupolós, no Déu) és acceptat. “Déu l'ha rebut”.

De quina manera Romans 14:4 amplia el que acabem de veure?

Tot i que hem de tenir en compte els principis vistos en la lliçó d'avui, no hi ha moments i llocs on a vegades necessitem intervenir i jutjar, no ja el cor d'una persona, però almenys les seves accions? Hem de fer un pas enrere i no dir ni fer res en cap situació? Isaïes 56:10 descriu als guardians com “gossos muts, que no poden bordar”. Com saber quan parlar i quan guardar silenci? Com aconseguim l'equilibri just?

* A la versió en espanyol: “*otorgarle*”. Prefereixo utilitzar el concepte “respectar” a “tolerar”. (Nota del traductor).

A *BEC*: “immadurs en la fe”. (Nota del traductor).

DAVANT EL TRIBUNAL

Llegeix Romans 14:10. Quina raó ens dóna Pau perquè siguem curosos en la manera de jutjar als altres?

De vegades tendim a jutjar amb duresa els altres, i sovint per allò mateix que fem nosaltres. Però sovint el que fem no sembla tan dolent per a nosaltres com quan els altres fan el mateix. La nostra hipocresia podrà enganyar-nos, però no a Déu, qui ens va advertir: “No jutgeu i no sereu jutjats; perquè amb el judici amb què judiqueu sereu judicats, i amb la mesura amb què mesureu haureu de ser mesurats. Per què et fixes en la brossa que hi ha a l'ull del teu germà, i no t'adones en la biga que portes al teu? O, com pots dir al teu germà: Deixa'm que et tregui la brossa que duus a l'ull, quan tens la biga en el teu?” (Mateu 7:1-4).

Quina és la transcendència de la declaració de l'Antic Testament que Pau presenta aquí? Romans 14:11.

La cita d'Isaïes 45:23 dóna suport a la idea que tots han de comparèixer davant el judici. “Tot genoll” i “tota llengua” individualitzen la convocatòria. La implicació és que cadascun haurà de respondre per la seva pròpia vida i les seves accions (Romans 14:12). En aquest sentit important, *no* som guardians del nostre germà.

Tenint en compte el context, com entens el que Pau diu a Romans 14:14?

El tema segueix sent els aliments sacrificats als ídols. Evidentment, el problema no és la distinció entre els aliments considerats nets i immunds. Pau està dient que no hi ha cap mal en consumir aliments que podrien haver-se ofert als ídols. De tota manera, què és un ídol? No és res (*veure* 1 Corintis 8:4), així que a qui li importa si algun pagà li va oferir el menjar a una estàtua de granota o de bou?

No s'hauria d'obligar a una persona a violar la seva consciència, fins i tot quan la seva consciència sigui massa susceptible. Els germans “forts” aparentment no entenen aquest fet. Menyspreaven la escrupolositat dels germans “febles” i els posaven obstacles en el camí.

En el teu zel pel Senyor, podries córrer el perill de caure en allò que Pau adverteix aquí? Per què hem de ser curosos i no pretendre ser la consciència dels altres, per més bones que siguin les nostres intencions?

CAP OCASIÓ D'ENSOPEGADA

Llegeix Romans 14:15 al 23 (veure també 1 Corintis 8:12, 13). Resumeix en les següents línies l'essència del que Pau està dient. Quin principi trobem d'aquest passatge que podem aplicar en tots els aspectes de la nostra vida?

A Romans 14:17 al 20, Pau col·loca diversos aspectes del cristianisme en una perspectiva adequada. Tot i que la dieta és important, els cristians no haurien de discutir perquè alguns decideixen menjar verdures en comptes de carn que potser va ser sacrificada als ídols. En canvi, han de posar l'accent en la justícia, la pau i el goig en l'Esperit Sant. Com podem aplicar avui aquesta idea a qüestions relacionades amb la dieta dins la nostra església? Per més que el missatge pro salut (i especialment els ensenyaments sobre la dieta) pugui ser una benedicció per a nosaltres, no tots veuen aquest tema de la mateixa manera, i hem de respectar aquestes diferències.

A Romans 14:22, enmig de tota aquesta conversa sobre deixar el tema a consciència de cadascú, Pau afegeix una advertència molt interessant: “Feliç el qui no s'inculpa a si mateix en allò que aprova” (SBT)*. Quina és l'advertència de Pau? Com equilibra això la resta del que diu en aquest context?

Has escoltat a algú dir, “A ningú li incumbeix el que menjo, el que em poso o quin tipus d'entreteniment consumeixo”? És això així? Ningú viu en un buit. Les nostres accions, paraules, fets, i fins i tot la nostra dieta, poden afectar els altres, per bé o per mal. Això no és difícil d'entendre. Si algú et mira i veu que estàs fent alguna cosa “incorrecte”, es podria veure influenciat pel teu exemple de fer el mateix. Ens enganyem si pensem el contrari. Adduir que no vas forçar la persona no ve al cas. Com a cristians, tenim responsabilitats envers els altres i, si el nostre exemple pot esgarriar a algú, en som culpables.

Quina mena d'exemple ofereixes? Et sentiries còmode si els altres, particularment els joves o els nous creients, seguissin el teu exemple en tot sentit? Què diu la teva resposta sobre tu?

* A BEC: “Feliç aquell qui no té dubtes dintre seu quan pren una decisió”. (Nota del traductor).

L'OBSERVANÇA DELS DIES

En aquest debat sobre no jutjar als que potser vegin algunes coses de manera diferent de la nostra, i no ser una pedra d'entrebanc per altres que es podrien ofendre amb els nostres actes, Pau planteja el tema dels dies especials que alguns volen observar i altres no.

Llegeix Romans 14:4 al 10. De quina manera hauríem d'entendre el que diu Pau? Aquests textos, diuen alguna cosa sobre el quart Manament? Si no, per què?

De quins dies està parlant Pau? Hi havia un conflicte a l'església primitiva pel que fa a l'observança o no d'alguns dies específics? Aparentment, sí. A Gàlates 4:9 i 10, Pau reprèn als cristians de Galàcia per observar “certs dies, mesos, estacions i anys”. Com es va assenyalar en la lliçó 2, alguns de l'església havien persuadit als cristians de Galàcia a circumcidar-se i a guardar altres preceptes de la llei de Moisès. Pau temia que aquestes idees poguessin danyar també a l'església romana. Però potser a Roma, particularment, eren els cristians jueus els que tenien dificultats per convèncer-se que ja no necessitaven observar les festivitats jueves. Pau està dient: Facin el que vulguin en aquest sentit; l'important és que no jutgin als que veuen l'assumpte de manera diferent de la de vostès. Pel que sembla, alguns cristians, per a més seguretat, van decidir observar una o més de les festes jueves. El consell de Pau és: deixin que ho facin, si ells estan convençuts que han de fer-ho.

No té cap justificació inserir el dissabte setmanal a Romans 14:5, com alguns suggereixen. Es pot imaginar a Pau assumint una actitud tan relaxada vers el quart Manament? Pau no anava a col·locar el manament del dissabte a la mateixa categoria que ho feia la gent que estava tensionada per la qüestió del consum d'aliments que podrien haver estat oferts als ídols. Tot i que aquests versicles comunament es fan servir com a exemple per demostrar que el dia de repòs sabàtic ja no és obligatori, aquests versicles no diuen res d'això. Utilitzar-los d'aquesta manera és un bon exemple d'allò que Pere va advertir que feia la gent amb els escrits de Pau: “Com [...] en totes les seves cartes en que parla d'aquestes coses; en elles hi ha algunes coses difícils d'entendre, que els ignorants i els inestables tergiversen, com també les altres Escriptures, per a la seva pròpia perdició” (2 Pere 3:16).

Quina ha estat la teva experiència amb el dissabte? Ha estat la benedicció que estava destinat a ser? Quins canvis pots fer per experimentar més plenament allò que el Senyor t'ofereix en el dia de repòs?

PARAULES FINALS

Llegeix Romans 15:1 al 3. Quina important veritat cristiana es troba en aquests textos? De quina manera aquest passatge capta gran part del que vol dir ser seguidor de Jesús?

Quins altres versicles ensenyen la mateixa idea? Més encara, de quina manera pots viure aquest principi personalment?

En arribar a la fi de la seva carta, quines variades benediccions va pronunciar Pau? Romans 15:5, 6, 13, 33.

El Déu de la constància* vol dir el Déu que ajuda els seus fills a suportar resoltament. El mot traduït com “constància” és *hupomone*, i significa “fortalesa” o “tenacitat inalterable”. La paraula per a “consolació” pot traduir-se com “motivació”. El Déu de la motivació és el Déu que anima. El Déu de l'esperança és el Déu que li ha donat esperança a la humanitat. Així mateix, el Déu de pau és el Déu que dona la pau i en qui podem tenir pau.

Després de molts salutacions personals, com acaba Pau la seva carta? Romans 16:25-27.

Pau acaba la seva carta en gloriosa lloança a Déu. Déu és Aquell en qui els cristians romans, i tots els cristians, podem confiar, sense perill, per confirmar la nostra condició de fills i filles redimits de Déu, justificats per la fe i, ara, guiats per l'Esperit de Déu.

Sabem que el Senyor va inspirar a Pau perquè escrivís aquesta carta en resposta a una situació específica en un moment determinat. El que no sabem són tots els detalls que el Senyor li havia revelat a Pau sobre el futur.

Sí, Pau sabia bé el que era l'apostasia (2 Tessalonicencs 2:3), encara que el text no diu quant sabia sobre això. En síntesi, no sabem si Pau tenia alguna idea del paper que ell i els seus escrits, especialment aquesta carta, tindrien en els esdeveniments finals. D'alguna manera, no és tan rellevant. El que sí que importa és que el Protestantisme va néixer d'aquests versicles i que, en ells, els que procuren romandre fidels a Jesús han tingut, i tenen, el fonament bíblic sobre el qual basar la seva fe i compromís, fins i tot quan el món es meravelli “darrere la bèstia” (Apocalipsi 13:3).

* Romans 15:5, versió *BEC*: “Que el Déu de la constància i el consol us concedeixin la mútua harmonia, segons l'exemple de Crist Jesús”; versió *SBT*: “I que el Déu de la perseverança i de la consolació us doni de tenir la mateixa manera de pensar els uns amb els altres, segons Crist-Jesús”. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “La unidad y el amor en la iglesia” i “Amor para los que yerran”, a *Testimonios para la iglesia*, vol. 5, pàgs. 451, 452, 569-571; i “Ayuda para los tentados”, a *El ministerio de curación*, pàg. 123.

“S'em va mostrar el perill que afronta el poble de Déu quan mira als germans White, i creu que han d'acudir on ells estan per portar les seves càrregues i demanar-lis consell. Això no ha de ser així. El compassiu i amant Salvador els convida a acudir a ell quan estan treballats i cansats, i els farà descansar [...]. Molts ens pregunten: ‘Puc fer això?’, ‘He de fer o no aquest negoci?’. O, pel que fa a la roba: ‘Puc utilitzar aquest vestit, o l'altre?’. Els hi responc: ‘Vostès pretenen ser deixebles de Crist. Estudiïn la Bíblia. Llegeixin acuradament i amb oració la vida del nostre estimat Salvador quan va habitar entre els homes sobre la Terra. Imitin la seva vida, i així no s'apartaran de la senda estreta. Refusem emfàticament ser consciència per a vostès. Si els diguéssim exactament el que han de fer, ens mirarien perquè els conduïssim, en lloc d'anar directament a Jesús per si mateixos” (*TI* 2:108).

“No hem de col·locar la responsabilitat del nostre deure en els altres, i esperar que ells ens diguin allò que hem de fer. No podem dependre de la humanitat per obtenir consells. El Senyor ens ensenyarà el nostre deure tan voluntàriament com ensenyaria a qualsevol altra persona [...]. Els que decideixin no fer en cap ram alguna cosa que desagradi a Déu sabran, després de presentar el seu cas, exactament quina conducta seguir” (*DTG* 622).

“Sempre hi ha hagut a l'església els que s'inclinen constantment a la independència individual. Semblen incapaços de comprendre que la independència d'esperit pot induir a l'agent humà a tenir massa confiança en si mateix, i a confiar en el seu propi judici abans de respectar el consell i estimar degudament el judici dels seus germans” (*HAp* 132, 133).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

Tenint en compte alguns dels temes d'aquesta setmana, reflexiona sobre la manera en què, com a cristians, podem trobar l'equilibri adequat en:

- a) Ser fidels en allò que creiem, però sense jutjar a uns altres que veuen les coses de manera diferent de nosaltres.
- b) Ser fidels a la nostra consciència i no pretendre ser la consciència dels altres mentre, al mateix temps, busquem ajudar els que creiem que estan en l'error. Quan parlar i quan guardar silenci? Quan som culpables si guardem silenci?
- c) Ser lliures en el Senyor i, al mateix temps, donar-nos compte de la nostra responsabilitat de ser un bon exemple per als que podrien estar observant-nos.